

Бех Іван Дмитрович, м. Київ

ДУХОВНА ЗРІЛІСТЬ ОСОБИСТОСТІ: МЕТА І ЗАСОБИ ДОСЯГНЕННЯ

Анотація. У статті вичленяються сутнісні характеристики духовно зрілої особистості. Вони пов'язані з інтенцією пошуку вищих смислів життя і джерел глибинної мотивації для спрямованого створення її духовно цілісного Я.

З метою виховання такого рівня особистості педагогові пропонується низка виховних настанов, використання яких забезпечить успішне досягнення поставленої мети.

Ключові слова: Особистість, духовність, зрілість особистості, цілісне Я-духовне, виховний процес, его-центрована особистість, духовно-моральний вчинок, процес розмірковування, духовне вдосконалення, критична етична рефлексія.

Розмірковуючи про ідеал сучасної зрілої особистості, слід зважати, що суспільство у якому вона має жити і творити ще не позбавлене несправедливості, жорстокості, егоїзму. Ці негативні утворення – не породження сьогодення, а є значною мірою історичним спадком. Тому й приходится вести мову про якісну неоднорідність людей у ціннісному вимірі.

Є реальні підстави констатувати, що особистість у ціннісній ієрархії якої провідними виявляються утилітарні утворення, втрачає дійсні засоби керування життям як цілісність. Тут відсутній орієнтир для високого духовного цілепокладання і діяльності. Є лише ті якості, які забезпечують безпосередні прагнення з відповідним атрибутом корисності. Особи як носії таких надбань навіть не досить значні життєві неприємності сприймають як власне горе.

Натомість духовно орієнтована особистість ставиться до них з позиції іншого сенсу. Останній є вираженням її духовної теорії життя, якою вона мусить опанувати. За цієї умови у особистості відкриваються реальні

можливості для пошуку вищих смислів життя і джерел своєї мотивації, для спрямованого створення духовно цілісного Я. З такою онтологічною ситуацією має справу педагог, спрямовано організовуючи виховний процес, об'єктом якого виступає зростаюча особистість. З метою його оптимізації він може скористатися запропонованими настановами.

Настанова 1. Численні емоції, що наповнюють внутрішній світ особистості виступають складовими її образу Я. Одні з них у відповідних переживаннях проявляються лише час від часу, зокрема у екстремальних ситуаціях. Інші супроводжують будні особистості, «забарвлюють» їх, надаючи індивідуальній своєрідності. Такими є радість, захоплення, засмучення тощо.

Серед них виражений інтерес викликає емоція обурення: вона відображає ставлення особистості до інших людей, подій, ситуацій.

Розкриємо характер цього переживання у еґо-центрованої і духовно-центрованої особистості. У першій є власне розуміння справедливості, якого вона дотримується у міжособистісних відносинах, спільній діяльності у різному за змістом спілкуванні. Однак, справедливість як вчинкова неупередженість стосовно когось чи чогось у еґо-центрованої особистості все ж суб'єктивна, пов'язана з її утилітарними схильностями. Якщо у такому сприйнятті справедливість порушується, ця особистість реагує обуренням переважно у формі зовнішньої емоційної експресії (міміки) чи мовленевих реакцій (вигуків, суджень). При цьому вона не вдається до глибокого усвідомлення об'єкту обурення: його стану «тут і тепер», загальної ціннісно-поведінкової спрямованості, рівня можливих душевних контактів між ними.

Однак не виключені випадки, коли особистість демонструє обурення як активну злість, яка може продовжитись у асоціальній дії. Знання педагогом природи обурення у еґо-центрованої зростаючої особистості підкаже йому як правильно діяти. Тут окрім конкретних впливів щодо об'єктивного аналізу

певної ситуації слід працювати над блокуванням его-потягів особистості і формуванням суспільно значущих якостей.

Для духовно-центрованої особистості обурення невіддільне від її духовної відповідальності за себе і за інших.

Тому воно виступає для неї досить тонким інструментом у її зовнішніх взаєминах. Розгортання обурення для такої особистості відбувається без будь-якої зарозумілості й зверхності. Вона лише орієнтується на суспільно значущі способи поведінки і цінності, які у певних ситуаціях порушуються. Вищим рівнем перебігу обурення у духовно-центрованої особистості слід вважати той, коли це діяння відбувається не лише стосовно однієї особи, а й щодо цілої групи, яка дала для цього привід. За такої внутрішньої специфіки обурення духовно-центрованої особистості стає душевно-оберегаючим діянням, яке не викликає опору у його об'єктів.

Настанова 2. Віднайти правильну точку зору стосовно тих складових внутрішнього світу вихованця, які першочергово мають виступити предметом докладання виховних зусиль педагога, є важливою умовою його професійного успіху. Обмежимо для подальшого розгляду внутрішній світ лише особистісними утвореннями вихованця, тобто тими, що визначають сферу його звичної поведінки як суб'єкт-суб'єктної взаємодії.

Серед особистісних утворень прийнято вичленяти ті, що безпосередньо обслуговують різноманітні реально діючі соціальні відносини вихованця, визначають загальну канву його життя. Окрім цих особистісних утворень є утворення вищого порядку, які представляють ядро Я-духовного, духовну сутність особистості. Вони входять до її духовного депозиту, оскільки їх дія розгортається не в звичних повсякденних, а у неординарних ситуаціях. Прикладом їх може бути порятунок дитини, що потрапила у небезпеку чи відстоювання власної ціннісної позиції, що суперечить поглядам духовно

примітивної групи. Це вчинки ризику, на які здатна духовно-мужня особистість.

Людський світ у своєму історичному існуванні виробив настанову, згідно з якою окремих індивідів покладається значущим переважно у ролі соціального функціонера з його атрибутами успіху, престижу, кар'єри, соціального домінування. Якраз у таких характеристиках його приймають і мають з ним справу. Він стає предметом колективної уваги.

Щодо індивідів з вищим рівнем духовності, то вони індіферентні для соціального докільля, до них менш за все допитливості, з них можуть навіть глузувати, коли індивід публічно демонструє свою духовну позицію. Може трапитися так, що духовно досконала особистість, про яку ми ведемо мову, за певних надзвичайно несприятливих обставин, дещо втрачає свої сутнісні цінності. Однак таке явище може пройти зовсім непомітним для оточуючих. Вони поведуться так, нібито нічого не трапилось.

Тепер дамо відповідь на питання – у чому має полягати мета педагога, зважаючи на реалії двох типів особистості? Він має акцентувати свою діяльність на цінностях духовної сутності зростаючої особистості, а не на її нижчих утвореннях. Вихованець повинен теж мати змістовні уявлення про особливості особистісної сфери і про ті можливі душевно неприємні умови, у які він може потрапити як духовна особистість. Це не означає, що духовно зростаючій особистості не будуть властиві й нижчі утворення, однак вони не виступатимуть провідними у його духовній системі. Тут головне, щоб вихованець через страх перед іншими не відмовився бути собою у всій своїй оригінальності, не прагнув бути схожим на них.

Настанова 3. Серед сфери духовно-моральних вчинків особистості є такі, що відрізняються від інших рівнем своєї якості. Вони вимагають як духовного саморозмірковування, так і духовного усвідомлення особистістю власних пізнавальних надбань у вчинковому контексті. Звернімо увагу, що

Йдеться, по-перше, про духовне усвідомлення пізнавальних надбань, головним чином здібностей, а, по-друге, що таке осягнення спрямоване на вчинок, який має відбутися.

Вчинки, що вимагають такої рефлексивної праці, за своєю внутрішньою природою самодетерміновані. Суб'єкт такого вчинку здійснює його не через зовнішнє нагадування (якоїсь особи, групи) чи прохання, а проявляючи власну ініціативу як безпосередню спонуку. Та найістотнішим є той факт, що таке спонукання є комплексним. Тут імпульсом до діяння виступає не одна духовна цінність, а духовна система особистості, принаймні важлива частина її складових (любов, піклування, відповідальність, скромність).

Конкретизуємо вичленені характеристики таких вчинків та порадимо як оволодіти ними. У цьому зв'язку слід виходити з положення згідно з яким, духовність (як внутрішнє особистості) абсолютно співмірна з вчинками чи діяльністю як зовнішнім особистості. Немає у особи зовнішнього без її внутрішнього як орієнтовної дії, якої б якості це внутрішнє не було.

Особистості, яка у своєму духовному розвитку піднімається до розкритих нами вчинків, слід усвідомити, що її духовність має обов'язково виразитися у них, у їхніх результатах (у об'єктах вчинків). Адже буває так, що лише егоїстично-утилітарні утворення виступають вчинковими спонуками. Тож така особистість у процесі духовної самосвідомості повинна оволодіти знаннями про свої духовні надбання та вміти вчасно сконцентрувати їх для досягнення успіху.

Тепер розкриємо необхідність духовної роботи особистості з пізнавальними утвореннями для здійснення вчинку. Такий вчинок особистості вимагає, з одного боку, чіткого уявлення про його мету, з іншого – наявності у її внутрішньому досвіді певних здібностей як способів її досягнення. Річ у тім, що вчинки, про які йдеться, часто-густо вимагають від

особистості математичних, біологічних, філологічних вмінь. Наприклад, щоб учень допоміг своєму невстигаючому товаришу, він має володіти математичними знаннями та вміннями.

Сутність духовного усвідомлення такого ряду пізнавальних надбань полягає у їхньому одухотворенні: вони, підпорядковуючись духовній системі особистості як суб'єкту вчинку слугують благу іншої особи. Якраз ця благодійна функція пізнавального досвіду має бути усвідомлення суб'єктом вчинку.

Вчинки комплексної духовності несуть виховний заряд для людського оточення, оскільки воно випромінює високі почуття захоплення, благоговіння, вдячності.

У В.Сухомлинського є повчальна оповідка, яка розкриває сутність вичлених нами вчинків. Йшли батько з сином і на їхньому шляху зіткнулися з каменем, що заважав мандрівці. Наступного разу картина була ж такою, батько навіть спіткнувся об нього. На третій день каменя на місці не було, лише на узбіччі сидів дідусь. Хлопчик запитав його – Чи не він прибрав каменя? – Я, - відповів дідусь. – А навіщо ви це зробили? – Бо я ЛЮДИНА. Ніяково стало батькові.

Настанова 4. Природа особистості така, що її самосвідомість ніколи не буває чистою, тобто вільною від думок. Говорять про тисячі їх, що наповнюють її впродовж доби. Зауважимо, що лише за допомогою спеціальних психовправ особистості вдається зробити свою самосвідомість прозорою. Розмірковування, до яких схильна особистість, звично стосуються пережитих нею різноманітних тимчасових ситуацій чи подій. Внутрішнє розмірковування щодо цих миттєвостей життя призводить до того, що вони стають набутком її свідомого минулого. У цьому зв'язку існує закономірність, згідно з якою все те, що стає минулим особистості, дещо втрачає свою душевну гостроту. Це вже є психокорекційним засобом,

оскільки багато означених ситуацій і подій є вкрай душевно негативними для особистості.

Схильність особистості до розмірковування може стати дієвим засобом її вдосконалення, яким воно стосуватиметься її духовного плану, стане духовним розмірковуванням, дією над собою. Буває й так, що особистість розглядає власне розмірковування як певний вид розваги, тоді воно втрачає будь-яку розвивальну цінність.

Духовне розмірковування (і це його істотна особливість) піднімає особистість над життєвою рутиною, спрямовує до вищих інстанцій. Конкретніше, зростаюча особистість має сформувати внутрішню настанову, що привласнені нею духовні цінності, піднімають її над утилітарними прагненнями і спрямуваннями. Вона не повинна у своїх розмірковуваннях обмежуватись цими нижчими утвореннями, а зосереджуватись, хоча б час від часу, на більш глибоких проблемах життя.

За такої внутрішньої спрямованості у особистості сформується схильність, згідно з якою, звертаючись до самої себе, вона тим самим звертатиметься до своїх духовних надбань. Відтепер для неї стає можливим випробувувати певну самотню думку силою всього того, що є найбільш святе і благородне в людині. Якщо ж вона цього не робить, то відкриває шлях до актуалізації темних потягів, які є у кожного.

Настанова 5. Нині діючі системи виховання відображають надзвичайну складність цього процесу. Кожна з них, кладучи в основу той чи інший психологічний фактор чи їхню сукупність як феномен, пропонує методичну організацію, яка дозволяє досягти виховної мети. Можна вести мову про якісну основу такої мети, про те, на які внутрішні утворення вона спрямована, у якому відношенні вона перебуває стосовно складових Я-особистості.

Розвивальна потужність означених систем як правило й визначається кінцевим результатом, тобто тими духовно-моральними утвореннями, які досягнуті у ході формувального експерименту.

Не заперечуючи такої логіки виховної аргументації, звернемо увагу на наступне. Кінцевий виховний результат, одержаний у процесі виховання, по-перше, не є стабільним утворенням, яке не підвладне соціальному розмиванню, а по-друге, він не володіє вищими еталонними характеристиками, які презентують певну розвинену духовну цінність.

На нашу думку, ефективність тієї чи іншої виховної системи має корелювати з тим, наскільки вона створює імпульси для самовиховання і саморозвитку її суб'єктів. Якраз у такій індивідуальній рефлексивній роботі й можливі подальші продуктивні перетворення певного ціннісного утворення.

Центром духовної самодіяльності зростаючої особистості має стати духовна цінність як результат виховного процесу, але в особливому контексті. Вона повинна вміти зосередити свою самосвідомість на цій меті. Це має бути не лише когнітивним процесом, а пристрасним, енергійним актом. Тут не повинні мати місця думки, що відволікають особистість на інші життєві моменти. По-іншому, вона мусить зануритись у тимчасову штучну самотність, бути представленою лише самій собі. Простір самотності найбільш сприятливий для духовної самодіяльності особистості. Усе ж це не легка внутрішня справа, тому їй потрібна певна опора, більше того – допомога. Таким засобом виступить уже набута система духовних цінностей, або той духовний ідеал, який для неї значущий, і над яким вона працює на даний час. Негативні емоційні коливання, що можуть виникнути в процесі духовної самодіяльності, за апелювання до цих внутрішніх утворень, можуть трансформуватися в упевненість зростаючої особистості у досягненні поставленої мети духовного самовдосконалення.

Настанова 6. Духовне вдосконалення набуває глибокого сенсу для зростаючої особистості, коли вона матиме більш-менш чітке уявлення про смисло-ціннісний горизонт свого життя та здатна створити його проект. До його структури мають увійти такі загальні категорії як праця, яка згодом втілиться у певну професію, духовність як вищий рівень внутрішньої дієвої заповненості, ціннісно утверджувальне служіння, ареал якого тяжіє до постійного соціального розширення.

Робота перетворюється на визначальний життєвий параметр, коли її провідна мотивація пов'язана з прагненням особистості до соціального схвалення і престижу зі всіма його суспільними відносинами.

Зростаюча особистість має, по-перше, володіти системою критеріїв власної духовності. Вони стосуються ясного розуміння того, яким має бути насичене внутрішнє життя з його основними духовними цінностями. До того ж їй слід розуміти механізми самовиховання та якими засобами досягається їх глибина.

По-друге, їй необхідно володіти показниками зрілості особистості. Вона стає зрілою, коли залишається надійною у часи випробувань, порядною – у часи спокусу. Зріла особистість здійснила перехід від фрагментарності, нецілісності, досягнула стану, в якому неспокій закінчився, збентеження стосовно значення і сенсу життя вгамувалося.

Зріла особистість здатна на рішення безвідносні стосовно негативної чи позитивної реакції від прихильників чи ворогів, оскільки має сталі критерії, які визначають, що правильно. Така особистість сказала безліч «ні» заради кількох величезних «так».

Усе ж залишається питання – як досягти цих особистісних еталонів? Тут слід виходити з того, що зануритись у світ духовності кожна особистість може лише самостійно (звичайно за наявності зразка розвиненої дорослої особистості, яка створює умови для цього духовного дійства).

Це не що інше як духовна задача довжиною в життя, з її цілями, смислами, способами досягнення результату. По-іншому, це і є життєвий проект, який оформлений як велика і складна проблема особистості. Особливість такої задачі полягає у тому, що особистість не може запозичити спосіб її розв'язання від попереднього покоління – це її власне устремління, творчість і шанс. Головне, щоб особистість залишалася вірною цій задачі, як вона буває вірною рідним чи друзям навіть у найтяжчих для себе ситуаціях. Її девізом має бути: не ухиляйтесь від задачі життя, хоча на цьому шляху її можливо супроводжуватиме втома й розчарування. Задача, яка посідає найвищий ранг у прагненнях особистості, корелює з людським духом, який править світом, незважаючи на його несприйняття значною частиною людства. На жаль, є особи, які задачу життя зводять до чогось незначного, але наступить час, коли потрібно буде давати звіт за прожиті роки і вони виявляться порожніми кулями. Усвідомлення цього може перетворитися на запізніле каяття. Адже справжнє життя у них не відбулося, воно було розтрачене марно. Тож особистості слід орієнтуватися на те, що її життя – це книга, яка повинна стати загальним надбанням – якраз у цьому його великий сенс.

У процесі розв'язання задачі життя особистість будує систему діяльностей, які спрямовані на реалізацію головної мети. Якщо вона їх чесно любить, то тим самим творить велике мистецтво служіння, де високо значущі інтереси її власні й інтереси інших людей зливаються у єдине прагнення.

Настанова 7. Нині завдяки узгодженим намаганням науковців і практиків у сфері освіти стало загальноприйнятим положення, згідно з яким чим виразніше і розгорнутіше зростаюча особистість осягає суспільне життя у розмаїтті позитивних і негативних сторін, у вмінні вичленити його суперечності, тим міцнішим стає її соціальний світогляд і відповідна діяльність. Така особистість набуває готовності до продуктивних суспільних змін, долаючи перешкоди, що виникають на цьому шляху. Ця широка

соціально дієва спрямованість особистості пов'язана з розвитком у неї критичного мислення поряд з іншими його типами.

Однак є й інший аспект проблеми розвитку зростаючої особистості. Він пов'язаний з тим, що, як стверджують деякі мислителі, боротися людині зі світом набагато легше, ніж боротися з самою собою. В останньому випадку йдеться про створення духовно кращого в собі, неодмінно долаючи нижчі потяги й устремління.

Тож поряд з розвитком критичного мислення слід розвивати критичну етичну рефлексію, яка звертає особистість на її внутрішній світ, у першу чергу на емоції і почуття та на ті утворення, які виникають на їх основі. Рефлексія у виховному плані розгортається як осмислення того чи іншого емоційного переживання і відповідного емоційного стану, у якому перебуває зростаюча особистість (зздрість, ненависть, погорда тощо). Цілком слушною з огляду на це є думка, згідно з якою, щоб виховати духовний стрижень, слід глянути в очі власним слабкостям. Відтак, відкривається можливість для духовно-рефлексивної діяльності з критичного самоцінення: самозанепокоїння, самообурення, самогніву, самоосудження, що може призвести у комплексі з іншими виховними засобами до значущих ціннісних самозмін особистості.

Запропоновані настанови, на яких ґрунтується гуманістично орієнтований виховний процес поступово призводить до опанування вихованцем духовною логікою, основними постулатами якої є: тобі потрібно віддати, щоб отримати. Ти маєш скоритися чомусь зовнішньому, задля того, щоб стати сильнішим внутрішньо.